

Arrest

nr. 185 779 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Painsa Khel, Charsadda in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. U zou daar ook uw hele leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en u even moest onderduiken bij uw oom in Dir. U studeerde nog en werkte ondertussen ook sinds januari 2012 voor het onderzoeksbureau AC Nielsen. U zag dit als een interessante bijverdienste en deed voor hen onderzoek van deur tot deur met uw vragenlijsten. Op 9 oktober 2013 ging u voor uw werk naar Jamrud Agency waar u een drie tot vier interviews had afgenomen. U liep toen een oudere man tegen het lijf die u een pak vragen stelde en vroeg of u voor een NGO werkte. U meldde dat u voor een onderzoeksbureau werkte en zette uw tocht verder. Iets later werd u door vijf à zes vermomde personen bedreigd, op het hoofd geslagen en uiteindelijk ontvoerd. Men nam u mee naar een kelder waar men u drie à vier dagen zou vasthouden. U werd er

gemarteld en beschuldigd voor de Amerikanen te werken. U vermoed dat ze Taliban waren. Na verloop van tijd moest u hen bewijzen dat u een goede moslim was en herkende u twee molwi's, die ook u herkenden. Men heeft daarop besloten u, op 25 oktober 2015, na 15 dagen gevangenschap vrij te laten, maar dreigden dat u niet meer mocht werken. U belde daarop uw broer die u kwam oppikken. Aangezien uw bedrijf u ondertussen als vermist had opgegeven, ging u daarop samen naar de politie om een klacht in te dienen tegen uw ontvoerders. U raakte na dit incident depressief en verloor uw zin in het leven. Op aanraden van uw dokter, begon u na een week, acht, negen of tien dagen later toch opnieuw te werken voor het bedrijf, maar deze keer op een andere plaats. Reeds de eerste dag toen u opnieuw aan het werk was, werd u benaderd door een auto. Vier à vijf mensen sprongen uit de wagen, liepen op u af en openden het vuur. U kon vluchten in de woning van een onbekende persoon. U belde naar de politie, diende klacht in en kon ontkomen. Na dit incident raakte u depressief en probeerde u zelfmoord te plegen. U bleef enkele dagen in het ziekenhuis en dook nadien opnieuw onder bij uw oom in Dir. Uw broer regelde ondertussen uw visum en stuurde u naar Iran. U vertrok op 19 of 21 december 2013 en reisde via Iran verder naar Turkije, waar u zo'n twee jaar zou blijven wonen. Terwijl u daar woonde hoorde u dat uw familie door onbekenden werd lastiggevallen en jullie voedingswinkel in brand werd gestoken. Een zeven à achttal maanden geleden werd ook een jongere broer van u in het been geschoten door onbekenden. Omwille van deze problemen besloten ook uw jongere broers Pakistan te verlaten en trokken ze naar Turkije. Zij reisden verder naar Duitsland. Omdat de omstandigheden in Turkije niet goed waren besloot u na twee jaar verder te trekken. U reisde via Macedonië, Servië, Oostenrijk, Kroatië en Duitsland naar België waar u in december 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort, twee brieven van de Assistant Political Agent uit Jamrud Khyber Agency, een psychologisch verslag uit België en de enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd. U legde verder ook een kopie neer van een aanbevelingsbrief uitgegeven door het onderzoeksbureau waarvoor u zou gewerkt hebben.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste diende u zeer laattijdig een asielaanvraag in waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming reeds een eerste maal wordt ondermijnd. U verklaarde dat u wellicht op 19 of 21 december 2013 Pakistan had verlaten en sindsdien twee jaar in Turkije zou hebben gewoond en gewerkt, alvorens verder te trekken naar België (Gehoorverslag CGVS, d.d. 3 oktober 2016, p.11-12). U vermeldde eveneens dat dit uw allereerste asielaanvraag was (CGVS, p. 3). Dat u eigenlijk al die tijd zou wachten alvorens door te reizen en/of een eerste keer asiel aan te vragen is opvallend. Dergelijke houding kan dan ook moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het lijkt er dan ook sterk op dat u weinig belang hecht(te) aan het verkrijgen van dergelijke internationale bescherming zoals hierboven beschreven. **Dergelijke laattijdigheid zorgt ervoor dat er reeds ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw vrees.**

Ten tweede blijkt uw ongeloofwaardigheid ook uit enkele eigenaardigheden doorheen uw relaas. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw beweerde profiel als werknemer van AC Nielsen. U verklaarde immers sinds 2012 te werken als onderzoeker voor AC Nielsen (CGVS, p. 6-7). Ter staving van uw job legde u enkel een kopie neer van een aanbevelingsbrief die u van uw overste zou hebben gekregen (CGVS, p. 2). Vooreerst betreft het hier enkel een kopie en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het mogelijke knippen plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook dat allerhande documenten in Pakistan eenvoudig via corruptie te verkrijgen of na te maken zijn (zie blauwe map). Hoe dan ook, de authenticiteit van dergelijk document wordt verder ondermijnd door een aantal eigenaardigheden. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat het **bijzonder frappant** is dat, in een aanbevelingsbrief opgesteld door de manager (CGVS, p. 8), hij zelf de naam van het bedrijf niet correct zou kunnen spellen. Zo staat in het logo duidelijk AC Nielsen te lezen, terwijl in de tekst dan weer tweemaal AC Nielson staat. Nog opvallender is dat zelfs in de handtekening van de beweerde manager alweer **dezelfde** fout zou worden gemaakt (zie blauwe map). Dat zelfs een manager van dergelijke multinational zo'n fout zou maken is weinig serieus te noemen. Hierop gewezen gaf u aan dat u dat eigenlijk niet wist (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, het is opvallend dat u **geen enkel ander** document kon

neerleggen die uw werkervaring zou kunnen staven. Zo had u nog andere documenten, maar verklaarde u nogal stereotiep dat deze in de zee beland zijn. U had enkel van dit een kopie genomen (CGVS, p. 10). Dat u wel een kopie zou hebben van dergelijk document, maar niet van belangrijke zaken zoals uw badge of van (zoals u zelf verklaarde) belangrijke projecten (CGVS, p. 10), is opmerkelijk.

Verder kon ook uw kennis en ervaring binnen het bedrijf weinig overtuigen. Zo werd u gevraagd wie de algemeen directeur eigenlijk was van het bedrijf waar u voor werkte en gaf u aan dat u geen idee had (CGVS, p. 9). Gevraagd wie de directeur van Pakistan dan was meldde u kortweg Khalid, maar voegde u er meteen toe dat u niets te maken had met hem en even later dat u het zich niet meer goed herinnert (CGVS, p. 9, 19). Toen u bovendien gepolst werd of u enig idee had sinds wanneer het bedrijf aanwezig was in Pakistan gaf u aan dat u dat eigenlijk niet weet (CGVS, p. 19). Op de vraag of u het adres kent van het kantoor in Peshawar (waar u beweerde elke dag te komen), gaf u aan dat u het exacte niet wist (CGVS, p. 9). U voegde verder toe dat u enkel nog met de supervisor, executive en een backchecker contact had. Gevraagd wie de executive dan was, gaf u nu vreemd genoeg aan dat niet te weten (CGVS, p. 19). Dit terwijl op de door u voorgelegde brief M.J. als executive stond aangeduid (zie blauwe map). Hierop gewezen, gaf u aan dat u dat niet wist, maar dat hij de persoon was die u voor AC Nielsen liet werken (CGVS, p. 19), hetgeen toch vreemd is. Tot slot had u geen idee wie M.M. was, nochtans een prominent figuur binnen het bedrijf in Pakistan (zie blauwe map). **Bijgevolg kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering ooit voor dit bedrijf te hebben gewerkt.** Dient nog aan te worden toegevoegd dat, mocht er enig geloof worden gehecht aan uw tewerkstelling (quod non), is de rol die u binnen het bedrijf zou gespeeld hebben, niet van die mate dat u automatisch een groot risico op vervolging zou lopen in Pakistan. Zo beweerde u dat u enkel help als onderzoeker en verantwoordelijke was voor het invullen van vragenlijsten gaande van onderwijs tot gewone producten (CGVS, p. 7, 18). U gaf bovendien zelf aan dat u met de hogere functies niet in contact kwam en u enkel interviewde (CGVS, p. 18-19). De video die u op het internet toonde, waarop u zichtbaar zou zijn in het kantoor van AC Nielsen voegt tot slot bijzonder weinig toe aan uw dossier. Zo heeft het CGVS geen zicht op waarom en in welke omstandigheden dergelijke video werd gemaakt, noch wat uw aanwezigheid in de video eigenlijk betekent. Bovendien leek u zelf niet te weten of het logo van AC Nielsen zichtbaar is, noch wist u wanneer het was gemaakt, noch leek u goed op de hoogte te zijn wie het had gemaakt (CGVS, p. 29-30).

Dat u geen risico zou lopen blijkt overigens doordat de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben ondervonden ernstig ondermijnd wordt door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. U werd gevraagd wanneer u ontvoerd werd en u antwoordde dat het in 2013 moet geweest zijn in de negende of de tiende maand. Erop gewezen dat het nogal vaag was, antwoordde u dan weer plots dat het in de negende van de tiende maand was (CGVS, p. 20). Gevraagd wie u eigenlijk had ontvoerd, gaf u aan dat u daar geen idee van had, maar antwoordde u nogal vaag dat ze baarden en tulbanden hadden (CGVS, p. 23). U zou echter nooit een naam hebben gehoord, maar verwees er toch naar als zijnde Taliban "omdat dat zo leek" (Vragenlijst CGVS, d.d.25 januari 2016, Vraag 3.5 & CGVS, p. 23). Hoe dan ook, u had verder geen idee wie de leiders van de Taliban op dat moment in uw regio zouden geweest zijn, noch leek u op de hoogte te zijn wie de leider van de Taliban in Pakistan was (CGVS, p. 23-24). U verklaarde verder dat u eigenlijk niets kon vertellen van de vijftien dagen die u in gevangenschap zou hebben doorgebracht (CGVS, p. 19). U had verder geen idee waar men u naartoe had meegenomen (CGVS, p. 21), noch leek u ook maar enige moeite te hebben gedaan om ook dit te weten te komen (CGVS, p. 21). Dat u zich hierover niet leek geïnformeerd te hebben, om zijn minst toch te weten te komen wie het op u gemunt had en waar u al die tijd was geweest, duidt op een zekere desinteresse van uwentwege en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid. Hoe dan ook gevraagd wanneer u werd vrijgelaten gaf u eerst aan dat geen idee had, om later te verklaren dat het op het blad staat en het de 25ste was (CGVS, p. 22).

U zou nadien naar de politie zijn getrokken om een klacht in te dienen aangezien ook uw bedrijf u reeds als vermist had opgegeven (CGVS, p. 21). U legde ter staving hiervan twee documenten neer. **Echter, over deze documenten moet het volgende worden opgemerkt.** Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u zelf aangaf dat uw vader deze na uw eerste interview ging halen met het oog op uw gesprek bij het CGVS (CGVS, p. 14), waardoor dergelijke documenten reeds een gesolliciteerd karakter met zich meedragen. Het is daarnaast bijzonder vreemd dat dergelijke documenten in het (gebrekkig) Engels zouden zijn opgesteld, dit in een regio waar velen (zoals u – CGVS, p. 5), het Engels amper machtig zouden zijn. Dat in het document nog eens talrijke fouten zouden staan (Kidnap, Manger) ondermijnt verder de authenticiteit ervan. U had verder ook geen enkel idee wie dergelijke documenten had ondertekend (CGVS, p. 15). Bovendien staat in de brief te lezen dat M.J., Project Manager zou zijn voor Nielsen, dit terwijl u altijd had beweerd dat hij Executive Manager zou geweest zijn (CGVS, p. 8). Hierop gewezen meldde u dat dat toch hetzelfde was (CGVS, p. 22).

Vervolgens verklaarde u ook dat u ongeveer 10 dagen later uw werk zou hebben hervat in een andere regio (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer dat het na een week tot tien dagen was geweest (CGVS, p. 17), om het even later te hebben over een week, acht of negen dagen later (CGVS, p. 23). Gewezen op de vaagheid van uw verklaring gaf u aan dat u het niet precies wist (CGVS, p. 23). In ieder geval is het bijzonder ongeloofwaardig dat u na dergelijke traumatiserende ervaring toch opnieuw zomaar aan het werk zou gaan en dergelijke risico's zou nemen. Hierop gewezen gaf u aan dat u een contract had en de dokter u had aangeraden uw job te hervatten (CGVS, p. 26). **Dergelijke zorgeloosheid roept evenwel ernstige vragen op.** Zo gaf u immers aan dat u zelfs op de eerste dag toen u opnieuw aan het werken was beschoten werd (CGVS, p. 17). Vooreerst had u opnieuw geen idee wie u eigenlijk viseerde, noch wist u eigenlijk waarom (CGVS, p. 24-25). Opnieuw wijst dit op een zekere desinteresse in uw eigen problemen. U had het verder over vier à vijf mensen (CGVS, p. 24), terwijl het er bij de DVZ gewoon vier waren (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). U verklaarde aansluitend dat de mensen uit de auto sprongen, u te voet benaderden en het vuur openden (CGVS, p. 24). Vreemd genoeg had u nog bij de DVZ verklaard dat men u vanuit de auto onder vuur had genomen (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u dat niet had gezegd. U had verder geen idee wanneer dit incident had plaatsgevonden (CGVS, p. 24), noch wist u wie de persoon was bij u was binnengevlucht en die u had geholpen om de politie te contacteren (CGVS, p. 28). U zou nadien klacht hebben ingediend, maar legde hierover geen enkel document neer (CGVS, p. 25). U verklaarde dat u nadien gek zou zijn geworden en zelfs zelfmoord zou hebben proberen te plegen (CGVS, p. 25), maar ook hier legde u opnieuw geen enkel document over neer die uw ziekenhuisopname zou kunnen staven (CGVS, p. 26).

Wat er ook van zij, u beweerde nadien te hebben ondergedoken bij uw oom in Dir, maar kon de duur niet beter schatten dan vijftien tot twintig dagen of een maand (CGVS, p. 25). Nochtans had u in het begin van het gehoor aangegeven dat u nooit elders had verbleven dan in uw eigen dorp, zelfs niet voor een korte periode (CGVS, p. 4). Hierop gewezen gaf u aan dat u niet werd gevraagd of het voor een korte periode was (CGVS, p. 26), hetgeen maar weinig afdoend is, aangezien het u letterlijk werd gevraagd (zie supra). U verklaarde nadien dat u er slechts enkele dagen zou hebben gebleven (CGVS, p. 26), hetgeen dan weer iets helemaal anders is dan wat u eerder zei. **Tot slot** zouden na uw vertrek uw familie nog (telefonisch) worden lastiggevallen, de voedingswinkel in brand zijn gestoken en werden zelfs uw broers nog beschoten (CGVS, p. 17 & 27). U had echter geen idee wanneer precies dergelijke incidenten zich hadden voorgedaan (CGVS, p. 27), noch leek u te weten wie achter deze aanvallen zat (CGVS, p. 28). Opmerkelijker is echter dat u over voorgaande incidenten eigenlijk met geen woord had gerept bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, gaf u aan dat u verteld werd het kort te houden (CGVS, p. 28), hetgeen maar weinig afdoend is. Zo verklaarde u immers bij de DVZ ook dat uw broers nog in Pakistan woonden (Verklaring DVZ, d.d. 25 januari 2016, p. 7), dit terwijl u nu beweerde dat ze al een hele poos in Turkije zaten (CGVS, p. 27). Hierop gewezen gaf u aan dat u de waarheid hebt verteld (CGVS, p. 27). In ieder geval, de vaststelling dat de rest van uw familie toch nog steeds in uw dorp woont en er zelfs na enige tijd te zijn weggeweest, gewoon naartoe terugkeerden (CGVS, p. 28), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid ernstig en zorgt ervoor dat er aan uw relaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat het eventuele gezondheidsproblemen kan erkennen op basis van het door u voorgelegde **psychologische verslag**, maar dit attest geldt ten eerste niet als excuus voor dermate tegenstrijdige, vage en onduidelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielrelaas. Ten tweede zegt het attest niets over de werkelijke oorzaak van het probleem. Finaal was u op het CGVS bereid om het interview af te leggen en kon u eveneens op alle vragen antwoorden. Voor medische problemen richt u zich echter tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, het zij het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. De overige documenten, zoals de enveloppe en uw paspoort staven uw herkomst en identiteit, hetgeen door het CGVS niet meteen betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de laattijdigheid van zijn asielaanvraag wijst verzoeker erop dat hij in Turkije eerst geld moest sparen om zijn voorgaande reis naar Turkije en zijn daaropvolgende reis naar de Europese Unie te betalen. Hij stelt dat het steeds zijn intentie was om naar België verder te reizen en dat dit uitvoerig

werd besproken tijdens het gehoor. Ook benadrukt hij dat hij in Turkije geen goede behandeling kreeg, dat er *“evenmin geen enkele”* begeleiding was voor vluchtelingen en dat politie van Ankara uitermate negatief was.

Vervolgens stelt verzoeker niet te weten waarom de naam van het bedrijf verkeerd werd gespeld in de brief. Het origineel van de brief verloor hij op de boot naar Griekenland. Hij volhardt dat de video zijn tewerkstelling aantoont en stelt dat hij uitvoerig beschreef hoe en waar hij werkte en wie op de video te zien is. De video werd gemaakt door A., een vriend van verzoeker. Betreffende zijn gebrekkige kennis van het bedrijf, is hij formeel *“dat hij laag voetvolk was”*, beneden aan de ladder stond en die werk had gevonden via via, zodat hij niet veel wist van de anderen.

Verder meent verzoeker dat hij zijn ontvoering uitvoerig heeft besproken tijdens zijn gehoor, maar dat hij was geblindoekt. Hij heeft geen informatie over de taliban. Hij herhaalt dat hij aan een depressie lijdt, hetgeen hem zaken doet vergeten, en dat de medicatie hiervoor hem slaperig maakt.

Verder is verzoeker formeel dat Dir zijn woonplaats niet is, enkel een tijdelijk onderduikadres. Hij had nooit de intentie om daar definitief te gaan wonen. Hij verbleef er bij zijn oom langs moederzijde. Al de problemen werden te zwaar voor hem en hij probeerde daar zelfmoord te plegen. Daarna werd hij bij zijn oom weggehaald, hetgeen voor hem een heel zware periode was.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij de incidenten die gebeurden na zijn vertrek uit Pakistan op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) begon te vertellen, doch hij werd onderbroken en er werd gezegd dat hij alles bij het volgende gehoor maar moest vertellen. Hij stelt tevens dat hij bij de DVZ wel degelijk heeft verklaard dat zijn broers in Turkije waren aangekomen nadat hij er reeds twee maanden verbleef. Ook de rest van de familie is moeten vluchten door verzoekers problemen.

Tevens benadrukt verzoeker dat wel degelijk rekening moet worden gehouden met het voorgelegde psychologisch verslag. Zijn ziektebeeld van depressie zorgt ervoor dat hij weinig zin heeft om te leven en verward, slaperig en vergeetachtig is.

Hij meent voorts dat hij niet kan rekenen op de steun van de Pakistaanse overheid. Hij heeft een beroep gedaan op de politie, *“maar er is nooit echt gevolg gegeven aan zijn klachten. De Pakistaanse ordetroepen blijken bij gevolg niet in staat om voldoende bescherming te bieden aan zijn burgers.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt dat er geen twijfel bestaat over zijn herkomst uit de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Volgens verweerster is de veiligheidssituatie in deze provincie opmerkelijk verbeterd, terwijl er volgens verzoeker in 2015 125 terroristische aanslagen plaats en er zich ook andere conflicten voordoen. Hij verwijst naar een rapport. Hij wijst ook op een aanslag begin 2016 in Charsadda, *“de stad waar verzoeker afkomstig is”*, die volgens hem aantoont dat het geweld willekeurig kan worden genoemd en dat slachtoffers geen specifiek profiel vereisen. Hij wijst tevens op actuele terreurdreigingen. Verder wijst hij op de mensenrechtensituatie, die volgens hem uiterst slecht is in deze regio. Ook andere regio's zijn naar zijn mening getroffen door extremistisch geweld en hij wijst op een aanslag in Quetta in oktober 2016.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met vijf stukken (stukken 3-7).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met zeven bijkomende stukken (stukken 8-14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij in Pakistan wordt bedreigd naar aanleiding van zijn werkzaamheden voor het bedrijf AC Nielsen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij gedurende twee jaar in Turkije verbleef alvorens naar België door te reizen en pas hier een eerste asielaanvraag indiende, hetgeen laattijdig is, (ii) de voorgelegde aanbevelingsbrief ter staving van zijn werkzaamheden bij AC Nielsen verschillende fouten bevat en hij bovendien geen enkel ander document hiervan kan neerleggen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn werkzaamheden op de helling zet, (iii) zijn kennis van het bedrijf AC Nielsen gebrekkig is, (iv) zijn profiel binnen AC Nielsen sowieso niet van die aard is dat er automatisch een groot risico op vervolging uit zou voortvloeien, (v) hij vage, tegenstrijdige en niet-aannemelijk verklaringen aflegde over de beweeerde ondervonden problemen, (vi) de voorgelegde politiekachten een gesolliciteerd karakter hebben, in het (gebrekkig) Engels werden opgesteld en niet in overeenstemming zijn met verzoekers eigen verklaringen, (vii) zijn eventuele gezondheidsproblemen, zoals deze blijken uit het voorgelegde psychologisch verslag, niet van aard zijn een verschuiving te bieden voor de voorgaande vaststellingen en hij zich voor het overige dienaangaande dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in Turkije geen goede behandeling kreeg en dat de politie van Ankara uitermate negatief was, dient opgemerkt dat verzoeker niet eerder tijdens onderhavige asielprocedure melding maakte van een slechte behandeling door de Turkse overheden of politie. In zoverre verzoeker meent dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid, dient bovendien opgemerkt dat verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, zodat zijn asielaanvraag moet worden beoordeeld ten aanzien van Pakistan. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat verzoeker de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Betreffende zijn tewerkstelling bij het bedrijf AC Nielsen dient vastgesteld dat verzoeker er ook in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde gebreken aan de voorgelegde aanbevelingsbrief (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Voor het overige komt hij dienaangaande niet verder dan het volharden in zijn verklaringen, zonder de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Dat de op het internet getoonde video zou zijn gemaakt door zijn vriend A., is eveneens slechts de herhaling van zijn verklaring tijdens zijn gehoor en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker toen niet eens de volledige naam van A. kende (gehoorverslag CGVS, p. 30). Dat verzoeker “*laag voetvolk*” was binnen het bedrijf en het werk “*via via*” had gevonden, doet geen afbreuk aan het feit dat, indien verzoeker in België internationale bescherming

vraagt naar aanleiding van zijn tewerkstelling bij het bedrijf AC Nielsen, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij blijk geeft van een behoorlijke kennis over dit bedrijf, *quod non in casu*.

Ook betreffende zijn ontvoering komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen zonder de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te weerleggen. Dat hij mentaal niet stabiel zou zijn en slaperig zou worden van de medicatie die hij neemt wegens zijn depressie, blijkt alleszins niet uit het voorgelegde psychologisch verslag (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Voorts brengt hij ook geen andere stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat hij actueel wegens zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van geloofwaardige, coherente en gedetailleerde verklaringen.

Betreffende zijn verblijf bij zijn oom in Dir, wijst verzoeker erop dat dit zijn woonplaats niet was, enkel een tijdelijk onderduikadres. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor er niet in slaagde om de duur van dit verblijf precies weer te geven (15 dagen, 20 dagen of een maand) (gehoorverslag CGVS, p. 25). Bovendien werd bij aanvang van het gehoor niet louter geïnformeerd naar verzoekers officiële woonplaatsen voor zijn vertrek uit Pakistan maar werd zelfs uitdrukkelijk gevraagd of hij nooit elders verbleef voor een korte periode, waarop verzoeker negatief antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift bovendien stelt dat hij bij zijn oom zelfmoord probeerde te plegen en daarna bij zijn oom werd weggehaald, hetgeen een zware periode was, dient vastgesteld dat in het in het verzoekschrift bevestigde feitenrelaas (p. 2) wordt vermeld dat verzoeker na zijn zelfmoordpoging opnieuw bij zijn oom in Dir introk.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij op de DVZ begon te vertellen over de incidenten na zijn vertrek uit Pakistan, maar dat hij werd onderbroken en alles tijdens zijn gehoor maar moest vertellen, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn interview op de DVZ goed was verlopen en dat hij alles in het kort mocht vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Verzoeker maakte op geen ogenblik enkel melding van het feit dat hij werd onderbroken toen hij op de DVZ wilde vertellen over de incidenten na zijn vertrek uit Pakistan. Verder verklaarde verzoeker op de DVZ wel degelijk dat zijn broers nog in Pakistan verbleven (administratief dossier, stuk 15, verklaring 17).

Voorts wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het voorgelegde psychologisch verslag: *"Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat het eventuele gezondheidsproblemen kan erkennen op basis van het door u voorgelegde **psychologische verslag**, maar dit attest geldt ten eerste niet als excuus voor dermate tegenstrijdige, vage en onduidelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielaanvraag. Ten tweede zegt het attest niets over de werkelijke oorzaak van het probleem. Finaal was u op het CGVS bereid om het interview af te leggen en kon u eveneens op alle vragen antwoorden. Voor medische problemen richt u zich echter tot de gekijkte procedure 9ter."*

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De met de aanvullende nota d.d. 14 maart 2017 bijgebrachte stukken doen evenmin afbreuk aan de motieven uit de bestreden beslissing. De foto's hebben in deze geen bewijswaarde aangezien ze geen uitsluitsel geven over tijd en ruimte waarbinnen ze getrokken zijn. Het "psychologisch" verslag van Dr. S.M.S. somt een aantal klachten van verzoeker op samen met medicatie zonder meer; bovendien dateert het voorschrift uit 2013 waardoor de actualiteitswaarde nihil is. De documenten met betrekking tot verzoekers broers tonen aan dat zij momenteel in Duitsland verblijven maar zijn geen bewijs van verzoekers asielaanvraag. De klachten ingediend bij de politie zijn slechts fotokopieën die omwille van het manipulatieve karakter van kopieën slechts een zeer geringe bewijswaarde hebben. Hoe dan ook hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde in geval van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Voor wat betreft het psychologisch attest van een psycholoog uit Namen ten slotte dient vooreerst opgemerkt dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychologische problemen werden opgelopen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van

de vastgestelde psychologische problemen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen. Bovendien blijkt nergens uit het voorgelegde psychologisch attest dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in

de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift kritiek uit op de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie door verweerder, doch er dient opgemerkt dat nergens in deze analyse wordt ontkend dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden en dat er hierbij ook burgerslachtoffer te betreuren zijn. Verzoeker toont echter niet aan dat verweerder ten onrechte besluit dat er desondanks actueel geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de slachtoffers van een aanslag bij een moskee niet van een specifieke religie waren, toont op zich niet aan dat het geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa doorgaans niet doelgericht van aard is. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-7) ligt dan ook in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Aangezien verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de hiervoor geciteerde analyse onjuist of achterhaald zou zijn, wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER